

Střípky ze zákulisí aneb Máme to za sebou!

Je to tak! Nějak nám ten čas utíká moc rychle a najednou tu bylo poslední představení našeho divadýlka (letos jsme dokonce hostovali v Růžené), úklid kulis, kostýmů a rekvizit...trochu úleva, trochu nostalgie a prý: Tak za rok! Ale máme na co vzpomínat. Obzvláště letos se toho při zkouškách urodilo tolik, že by to asi vydalo na novou hru – ačkoli to ne vždycky byla komedie.

Samozřejmě na první schůzce v září bylo všechno zalité sluncem, role rozdány, plány všichni přímo hýřili, herečky si už představovaly, jaké budou mít kostýmy...

A brzy tu byl první problém - v půjčovně podražili. No co, půjčíme to nejnutenější, ostatní ušijeme. Lenka Hašková už má za ta léta zkušenosti, Alenka Šimková také umí. Asi si nikdo neumí moc představit ten chaos, když jsme se vrhly do skříní a začaly hledat látky a staré šaty na přešití. Látky, šaty, šátky, krajky, mašle, stužky byly všude. Tentokrát jsme si to vymysleli dost náročné, ale švadlenky se pustily do práce a herečky se tetelily blahem, jak budou krásné! A byly! I když se ještě před generálkou pořád něco upravovalo a špendlilo, nakonec výsledek snad stál za to.

Další věc jsou kulisy. Což o to, vymyslet se dá leccos, zásoby kulis na půdě máme (i když snést je dolů je přímo horolezecký zážitek), nábytek a rekvizity se posbírají po domácnostech, zkrátka tak už to u ochotníků bývá, že na jeviště odstěhují, co doma najdou. Konečně máme scénu hotovou! Ale také to není jen tak. V hospodě jsou různé akce a nám nezbyvá, než vždy v pátek všechno sbalit, uklidit a odnést - a na příští zkoušku zase všechno nanosít zpátky. A že toho je! Aspoň že jsme letos při zkouškách nemrzli jako loni, kdy se nám občas opravdu kouřilo od pusy, a slabé povahy se odmítaly převléct do kostýmů. Ale letos bylo heslo: Platíme – topíme!

Ovšem tohle všechno jsou spíše problémy technické. Co je důležitější, jsou zkoušky. A to znamená sejít se na zkoušku všichni a umět text. A s obojím jsme dost bojovali. Ono není vůbec jednoduché naplánovat termíny zkoušek tak, aby se to všem hodilo. Někdo pracuje na směny, téměř všechny herečky mají malé děti a musí jim zajistit hlídání (a při počtu 8 dětí ve věku od 1 roku do 7 let to chce organizaci celých rodin), sem tam na někoho skočí bacil...a čas běží, neumíme nic! Dokonce náš vrchní všemůl (Míra Tomec) říká: Já přijdu na zkoušky, až budou umět aspoň něco. Ale přece jen jsme už trochu otrlí a utěšujeme se: Naučili jsme se to každý rok, tak to letos taky dáme.

A to jsme ještě netušili, že nám paní Laura (Tereza Kampeová) oznámí radostnou novinu – čeká miminko. Ovšem tušit jsme to mohli, protože od počátku našeho divadýlka stála každý rok na jevišti některá těhotná herečka. Zdá se, že hraní divadla má

pozitivní vliv na porodnost v naší obci a okolí. Starosti nám ale dělá jedna věc - vejde se nám nastávající maminka do kostýmu? Tak i letos jsme museli počítat s tím, že se bude kostým upravovat na poslední chvíli. A když během představení povolí šev nebo zip, to je pak v zákulisí fofr!

Ovšem tyhle všechny starosti (kostýmy, kulisy, zkoušky, těhotenství), to už důvěrně známe z minulých let. Letos toho ale bylo přece jen víc.

Tak třeba pan Hugo (Zdeněk Charvát). V rozletu a uměleckém nadšení mu téměř na měsíc bránila zlomenina hrudní kosti a nám chyběl. Utěšoval nás i sebe tím, že má spoustu času na učení textu, až se všichni báli, že budou za ním pozadu. Ale učit se bez kolegů a jeviště není ono, tak to Zdeněk rozjel, až když byl zase mezi námi.

To pan Emil (Tomáš Edr) to s uměleckým nadšením rozjel na jedné zkoušce tak divoce, že byl na jevišti jediný, kdo dováděl, zatímco ostatní úplně zkoprněli.

A blížila se generálka, nervozita stoupala a nápovědu (Madlenka Pokorná) skolila hnusná chřipka. To byla ovšem pro soubor rána. Vždyť o ni všichni pečují – aby měla pohodlnou židli, aby dobře viděla na jeviště, aby nezapomněla brýle... Však oni vědí, proč taková péče. Ona je totiž jejich opravdová jistota, když paměť selže. Naštěstí se v našem týmu tento rok objevila posila (Eva Hrušková), která vstoupila do vod neznámých, ale plavat se s námi naučila rychle. Původně jsme ji pasovali na funkci inspicienta, jenže najednou z ní byla i rekvizitářka, s Alenkou v zákulisí působila jako švadlenka, když došlo při převlekání k nějakému maléru, a nakonec zachraňovala tápající herce i jako nápověda. Doufáme, že jí ten divadelní blázeň neodradil, my už bychom jí určitě zase nějakou funkci našli.

Když už se zdálo, že vše spěje zdárně do finále, praskla sebou rejža na náledí a zlomila si ruku tak úspěšně, že generálku a premiéru strávila v nemocnici a mohla tak akorát na dálku držet palce. A to víte, že jí tam ukáplo i pár slziček. Aby toho nebylo málo, naše maskérka Hanka Charvátová bruslila jako na mistrovství světa a povedlo se jí (asi při nějaké piruetě) způsobit si otřes mozku! Ale naštěstí to už všichni věděli, co a jak a premiéru zvládli. Zvládl to i pan Emil (Tomáš Edr), který svůj problém s hlasivkami povýšil na herecký výkon a měl zaručený úspěch.

Nesmíme zapomenout na pana Josefa (Jirka Šimek). Když jsem psala jeho roli, ve které se hned ve svém prvním výstupu představí coby člověk mající problém s bolestí zad, netušila jsem, že tohle opravdu hrát nemusí. Jak se mu záda zhoršovala, tím byl ve své roli přesvědčivější. Ovšem humor nás přešel, když se ocitl v nemocnici a nebylo jisté, že bude moci hrát dál. Přes velké bolesti se své role zhostil, přestože jsme se občas opravdu orosili, jestli ho z jeviště nebudeme muset odnést.

Zvládl to, i když se v krátké době po posledním představení ocitl na operačním sále. Ale jeho sláva ho provázela až do nemocnic, kde ho coby Josefa poznávali i zdravotníci.

Bylo toho víc, co jsme zažili, ale oproti předchozím karambolům jsou rozbitá váza, rozlámaný vějíř, prasklé zipy, utržený rukáv, zapomenutý text, přeražený slunečník...atd. jenom drobnosti. A nakonec jsme to všechno přestáli a na letošní střípky (i střepey) v zákulisí si už zavzpomínáme spíš s úsměvem.

Patálie s Emilkou – komedie ochotnického [Hříběckého divadýlka](#), premiéra 17. února 2018

Marta Volcová – 23.května 2018